

Százhengeres Bugatti

Hol van ma a színészet a megbecsült szakmák sorában? – tette föl a kérdést nemrég az egyik fiatal művész, s emlegette, amit *Páger Antal* mesélt nekik. Előadás után (kifogástalan öltönyében) beült a százhengeres Bugattijába, s elrobogott. *Ruttkai Éva* meg elment közülnk tizenkétezer forintos fizetéssel.

„*Színház a világ* – írta *Szerb Antal* az *Utas és holdvilágban* –, ezen a pályán is csak úgy van, mint más pályán, a tehetségtelenek sokszor sokkal jobban boldogulnak, mint a tehetségeseek.” Az idézet már a *Magyar Színész* idei harmadik számában olvasható (a szám bábai ezúttal focisták, a színész és az újságíró válogatott tagjai voltak), ahogy első alkalommal az is a *Szász Endre* által tervezett fejléc alatt: alkotók és halandók lapja. Címek és művészek az önismereti, közösségi és érdekvédelmi kiadványból: „A lelkemet adtam mindig” (*Szeleczy Zita*), Ejtőzés – *Igó Évával*, Csakazértis (*Körmen-di János*), Bizalom „bolondok” ellen (*Höll István*), „Nincs meg a dolgok játékos hullámmása” (*Popper Péter*), Hűség (*Eörsi István*), *Tahi József* – a vállalkozó. Utóbbi a színészmesterségtől igencsak távoli, az eredeti szakmájához viszont közeli üzletbe vágott: borkimérést nyitott. Miért? „Régi tervem volt, hogy valamiféle anyagi biztonságot szerezzek magamnak. Egy színésznek beosztással kell élnie: az egyik hónapban jobban keres, a másikban kevésbé, és ezt elég nehéz elviselni.”

Keserves a pálya.

Csak a szépség mentheti meg a világot – elhangzott az olasz–francia filmben is –, szükség van ehhez művészekre, színészekre, akiknek ezt a pályát nem lehet, nem szabad középszerűen csinálni. Ahogy más pályát sem. Ebben a nagy kavarodásban persze sok kérdés kering. Mi lesz a színjátszó személyekkel? Aligha ez a legégetőbb és legsúlyosabb. Ők mégis erre várják a feleletet.

Hol vannak a százhengeres Bugattik?

Ma már egy öreg Trabant is drága. Az öltöny nemkülönben.

(Joó)